

РУСКИ ИСТОРИЧАР ДР ЈЕЛЕНА ГУСКОВА О НАДИ У БОЉА ВРЕМЕНА ЗА ОВУ ПЛАВУ ЛОПТУ У СВЕМИРУ

Свет ври у цинизму и неправди

Саможиво и паразитски, американизовани Запад пали кризе и ратове широм планете. Жели по сваку цену да одржи свој варварски „униполарни глобализам”, а не може: друкчији свет, уравнотеженији и поштенији, већ је рођен. Срби не смеју допустити да забораве какви злочини су им учињени, јер би им се зло поновило. Никада у историји УН није било тежих санкција но што су оне уведене Србији. Не рачунајући последице бомбардовања, нанета економска штета нарасла је на 147,3 милијарде долара. Пораст малигних обољења и смртности достигао је катастрофалне размере. Ако неко у Србији мисли да су му то учинили пријатељи, и да је све то само непријатан неспоразум, онда му помоћи нема

Пише: Биљана Живковић

Академик Јелена Гускова много пута недвосмислено је показала да је велики пријатељ српског народа. Научник је који увек налази начина да каже и докаже истину, без обзира на тренутне прилике у својој земљи или у Србији. Уважени је руски балканолог,

члан (пored осталог) и Српске академије наука и уметности. Разговарамо ове тешке зиме о томе шта ће бити са посрнулом српском политиком, куда иду арапске избеглице, шта чека Црну Гору, Македонију и Србију у новом пројектованом таласу албанског насиља.

Какав је ваш став поводом најаве уласка Црне Горе у НАТО?

Када говоримо о уласку Црне Горе у НАТО, важно је проценити ко би од тога имао највише користи. И заиста, придруживање Црне Горе Североатлантској алијанси важно је пре свега за сам НАТО. Зашто? Прво, НАТО би добио тада комплетну јадранску обалу, јер су на северу Словенија и Хрватска већ чланице НАТО-а, на југу је Албанија. Дакле, остао им је без контроле само део обале Црне Горе. Та територија за НАТО, у геостратешком и војном смислу, могла би да буде опасна, знајући за вековну блискост народа у Црној Гори и Руса. НАТО се прибојава сценарија по којем би руска флота могла да осване у црногорском делу Јадрана, и зна да то није невероватно, напротив.

На тврдње Ђукановићевог режима да ће одмах по уласку у НАТО стићи огроман новац у Црну Гору, морам рећи да НАТО никада никоме није дао новац. Напротив, НАТО увек и бескомпромисно тражи новац од земаља које улазе у његов састав. Чује се, такође, како ће Црна Гора уласком у НАТО „напокон бити безбедна”. Питам се: кога се то толико плаше садашњи црногорски лидери и од кога их треба чувати? Они највећег противника виде у Србији и Русији, што је апсурдно. По мом мишљењу, НАТО чини све да би разјединио Црну Гору и Србију, Црну Гору и Русију. Ако се нешто крупно не промени, Црна Гора ће бити врло близу уласка у НАТО. Међутим, главна и веома озбиљна опасност која прети целој Црној Гори јесу Албанци. Када се посматра албански фактор на целом простору Балкана, евидентно је како се спремају на борбу против Срба на југу Србије и у Црној Гори. Они то, уз подршку САД, више не крију. Истовремено, спремају се, уз садејство Албанаца са Косова и Метохије, на оружани устанак у Македонији. Желе да ратом заокруже своју причу о „великој Албанији”.

Па где је ту интерес Црне Горе?

Актуелни црногорски режим иде на руку САД, НАТО, Албанији. Та власт сувише дуго траје, осећа своју истрошеност, и прави непринципијелна савезништва само да би се одржала. Народ је уморан, увиђа потпуно одсуство слободе и демократије, већина јасно говори о Ђукановићевој диктатури.

У свим земљама које су приступале НАТО-у, обавезан је био референдум. Ђукановић то панично одбија, он зна шта народ у Црној Гори о томе мисли. Желео је да то прогура на мала врата, кроз Скупштину коју лакше контролише. Народ у Црној Гори је толико разочаран да месецима јавно демонстрира, показујући огорчење због опште социјалне беде у својој држави. Видела сам како народ у Подгорици прави свој црногорски Мајдан, толико различит од украјинског. Мајдан у Украјини, у Србији 2000, потом у Грузији, били су темељно планирани и припремани на Западу, да би Запад срушио тада актуелну власт. У Црној Гори садашњи протести грађана долазе изнутра, нису припремани на Западу него су људи покушали да искористе нешто од оне методологије, у намери да сруше Ђукановићев режим. Пароле испред црногорске Скупштине углавном су усмерене против Ђукановићеве власти и тешких изневеравања. Режим хушка полицију против народа, провозирајући крвопролиће. Али кад се буду појавиле и пароле против НАТО-а, убеђена сам, одазваће се још много више људи и резултати ће бити другачији.

РАСНИ УДАР И АНТИЕВРОПСКА ИНВАЗИЈА

Како оцењујете унутрашњу политичку климу у Србији, а како спољну политику коју води тренутна власт?

Суверенитет Србије је потпуно поништен. Ситуација у вашој држави је веома тешка. Чини ми се да је ово време велика раскрсница за Србију. Економска ситуација је

неиздржива, показатељи су алармантни. Ова власт је направила толико бесмислених уступака Европској унији, пристала на сва могућа условљавања и понижења, а да при том ни корака није ближа Унији. Српски народ од тог великог спољнополитичког понижења, досад невиђеног, није имао ама баш никакав бољитак. Напротив, утисак је да Запад, пре свих САД, на Србе гледају као на народ који треба и даље понижавати.

Када се посматра унутрашњи политички живот у Србији, јасно је да немате ваљану и стабилну опозицију. Опозиција је пре неколико година, то сви добро знамо, разбијена. Све парламентарне странке заступају исту политику, користе сличну реторику, имају исте менторе. Добро би било да се у Србији што пре одрже избори и да се у Скупштини створи нови опозициони фронт, да после дуго времена почне да се изграђује независна политика. Онда ће неке нове генерације у будућности моћи да се ослоне на Русију, на руско виђење праведности у међународним односима. Сигурна сам да ће Русија и Србија спасти планету од неправде.

По Вашем мишљењу, шта Србију чека са све већим таласима емиграната из арапских земаља?

Имам податак да је у Србију, која је на рубу економске пропасти, само до октобра прошле године пристигло преко 150.000 избеглица из Авганистана, Сирије и других арапских земаља. Запад, главни кривац за сво зло које је задесило арапски свет, пере руке и на полусломљена плећа Србије лицемерно товари неподношљиви терет избеглица. У исто време, „слободарска демократија” Запада, љута заштитница „људских права”, ограђује се бодљикавом жицом, брани се сузавцима, шмрковима, пушкама, полицијом, војском, претњама арапском народу, третирајући га подљудски.

За Србију су ти велики таласи арапских емиграната, у постојећим околностима, опасни у безбедносном, економском и сваком другом смислу. За Србију би цифра од 150.000 емиграната била огромна и да је у земљи све идеално. Хрватска је била затворила границе, Словенија има сличан однос, Мађарска је дочекала избегле кордонима полиције, бодљикавом жицом и воденим топовима. Ни Бугарска нема благонаклон однос према Арапима, ни Грчка, ни Македонија, Румунија, Чешка, Словачка... Стиче се утисак да се све ради да би емигранти остали у Србији. Ако Енглеска жели да за пет година прими свега 20.000 избеглица из арапских држава, поставља се питање зашто Запад

српском народу и држави шаље океан емиграната?!

Према подацима којима располажемо, од укупног избеглог становништва из арапских држава, 72 одсто чине мушкарци млађи од 30 година, без породица. У Београду ћете их видети у „тројкама”. Не дозвољавају фотографисање, новчано су обезбеђени. Власт у Србији смешта их у кампове распоређене по пограничним местима са Црном Гором, или рубом југа централне Србије, затим према Прешеву, па на административној линији са Косовом и Метохијом, па у Војводини и у престоници. Довољно је да само једна провокација буде направљена у Србији, па да они узму оружје и крену да помогну „својој угроженој браћи”. Од тих 150.000, довољно је да само неколико хиљада узме оружје у руке. Можете се уверите у све ово ако иоле пажљиво пратите исламску пропаганду. Они отворено пишу о томе да им се планови остварују, да се шире и да им је у плану заузимање изнутра балканских земаља, на првом месту Србије, Црне Горе и дела Македоније. У томе рачунају на помоћ Албанаца са Косова и Метохије.

Све то огромна је опасност за српски народ и Србију. Поставља се питање: ко је и како организовао долазак толиких исламских маса у Србију и Европу? Да ли је питање само реторичко? Да ли одговор сви већ добро знамо? Било би добро да људи у Србији то знају.

ВЛАДА ПРОТИВ ИНТЕРЕСА СРБИЈЕ

Зашто је Запад (псеудоним САД) одабрао баш Србију?

Човек може на основу искуства, знања и логичког закључивања да претпостави зашто то раде Србији. Мој одговор: иако везаних руку и понижена, Србија је једна од малобројних земаља у свету која се супротставља том Западу, тлачењу, наказној глобализацији. Србија је и даље симбол храброг отпора губљењу самосталности,

насилном распарчавању сопствене земље. Није увела санкције Русији. И поред ужасних притисака Вашингтона и Лондона, циничних и бруталних, Србија одбија да призна независност своје отете јужне покрајине, претворене у криминалну државу *Kosova*. Следећи захтев САД, у циљу касапљења Србије, биће самосталност Албанаца на југу Србије и покушај отцепљења тог дела ваше државе, потом покушај одвајања Војводине.

У тежњи да се сломи борбени, непокорни дух српског народа, спремљен му је и специјални сценарио са емигрантима. Ми још не знамо поуздано шта је НАТО испланирао са српским народом и земљом, али није искључена изградња нових НАТО база на српским просторима. САД су организованим колонама избеглица, за које директно сносе одговорност, поручиле Европи и Србији: „Ево шта вас чека, ако будете и даље пружали отпор. Размислите.” Колико поменуте околности могу бити драматичне говори и чињеница да се на балканским просторима православни народ вековима борио за свој опстанак, највише баш против ислама. Неке ваше суседне државе, у жељи да заштите свој народ, предузеле су одговарајуће мере. Не видим зашто то исто није урадила Србија!? За разлику од свих других земаља, у Србији је убрзо изграђено шест великих кампова за Арапе, а по свој прилици биће их још! То је директно усмерено против интереса српског народа и државе.

Како коментаришете преговоре између Београда и Приштине, под стегом американизованог Запада?

Никада нећу веровати да наводни преговори српске стране са представницима наказне псеудодржаве намонтиране на простору отете српске јужне покрајине иду у корист обесправљеног и намученог српског народа у тој области. Они српски политичари који кажу да су преговори обављени „на врхунски начин”, у интересу српског народа, манипулишу јавним мњењем.

Русија је још 2007. чврсто стала против плана Ахтисарија у Савету безбедности. Када су САД и Велика Британија видели да то не може да прође у УН, Вашингтон и даље притиска Београд, тражећи признавање вештачке државе *Kosova*. Српске власти покушавају да заварају народ, говорећи му да је то само фаза, корак ближе ЕУ. Сви атрибути албанске независности већ су издејствовани на КиМ и на све је потпис ставила званична Србија, постоји и

граница

(која прави проблеме Србима и Русима). Власт у Србији је у незавидном положају: ако послушно не признају отимање Косова, Запад ће их брзо скинути са власти. А и разочарани народ неће више гласати за такву власт, мада сад, објективно, и не зна ни за кога да гласа.

КОРЕНИ АМЕРИЧКЕ АНТИСРПСКЕ ПОЛИТИКЕ

САД су у последних четврт века у српској историји оставиле ужасне трагове, под изговором да уведу „демократију изузетних”. Откуд тако упорна и острашћена америчка политика против српског народа на свим јужнословенским просторима?

О америчкој улози у великој српској агонији, у српској борби за опстанак која траје 25 година, говорило је и писало много српских аутора, тражећи корене тога. Америчка политика глобализма тражи потчињавање. Зашто тако очигледно и брутално Америка спроводи своју антисрпску политику? Видите, у Бугарској, Румунији, Хрватској, Словенији, оберучке је прихваћен глобализам и НАТО. И те земље дословце спроводе америчку политичку вољу у сваком сегменту. Насупрот те лојалности глобалистима, Американцима је јасно да Срби не воле да буду потчињени, да су суштински храбар и слободољубив народ.

Наравно, то „изузетне” гневи. Уз то, они су рачунали да ће много лакше и брже сломити Србе, тако што ће обезбедити Албанцима на српској земљи још једну државу. Али, пошто има држава које то негирају – Американци врше све могуће притиске на српски народ и државу. Зар је могуће, питају се, да се ти Срби ни после 25 година не покоравају једној Америци!? И главно: нарочит гнев изазива то што је Србија увек савезник Русије. Зато им је стало да униште Србију. Са друге стране, садашња власт у Србији је себична и кратковидна. Не размишља о будућим генерацијама и шта ће њима оставити, да ли ће јачати српска држава на Балкану.

Учествовали сте на научном скупу „Век српске голгооте 1915-2015”, одржаном на Косову и Метохији?

Српска власт прва пружа руку помирења свима који су крваво ратовали против српског народа. Та особина је мач са две оштрице. Са једне стране, то је особина доброг срца, доброг националног карактера. Са друге стране – зашто узимате на себе одговорност за оно што нисте урадили? Ваши представници власти су неколико пута ишли у Хрватску и у БиХ и извињавали се и за оно што српски народ није учинио. Зна се да је у време НДХ извршен страшни геноцид над српским народом, а Хрвати ни после толико деценија нису ни покушали да упуте извињење Србима. У ратовима 1991-1995, од стране хрватске регуларне војске изазван је прави погром 500.000 несрећних Срба, од тога 270.000 је протерано заувек из својих домова на простору Републике Српске Крајине и Хрватске. Шта је учинила постоктобарска власт у Србији? Отрчала је у Хрватску и пружила руку, преко стотина хиљада унесрећених и убијених Срба.

ЗАПАД ЈЕ ПОТЦЕНИО СРБЕ

Излагали сте о последицама санкција запада против Срба (1992-1999) и изнели податке које ми немамо прилике да чујемо у српској јавности?

Не сме се заборавити шта је било у СРЈ за време санкција, поготово у Србији. Говоримо о документима, чињеницама, о томе шта се десило у току и након санкција, које, по мени, још нису укинуте. Запад је увео санкције и нама, Русима, и сада можемо да правимо паралеле. Међутим, оно што је у време санкција преживела Србија није преживео

ниједан народ на кугли земаљској. Подаци су катастрофални: број оболелих, самоубистава, умрлих без лекова, неухрањена и болесна деца која су умирала због недостатка обичних лекова, очај људи који нису могли да обезбеде породици храну. После 25 година, покушавам да извучем најзначајније историјске чињенице из гомиле података о несрећама изазваним санкцијама. Те санкције су практично уништиле Србију. Дошла је нова генерација у Србији која заправо не зна шта се дешавало за време санкција, по бестијалности незабележених у новијој историји.

Санкције „међународне заједнице” против СРЈ уведене су резолуцијом Савета безбедности УН 30. маја 1992. Санкције које су сада уведене против Русије не могу се поредити са оним из 1992. против српског народа. Када су увели санкције Русији, Русија је реаговала тако што је одговорила својим санкцијама Западу. Русији нису забрањени летови, нити железнички саобраћај. Српски народ је био херметички затворен економски, политички, културно, препуштен глади, болести и умирању. О томе мора да се пише. То су најдуже и најбезочније санкције уведене некој земљи и народу. Један део санкција био је укинут тек 1996, али највећи део санкција Запад је и даље спроводио против Србије и српског народа. Чак и 1999. године, ако се узме у обзир да су блокирали девизне рачуне СРЈ, све док нису скинули Милошевића. Нисам сигурна ни како сада стоје ствари са појединим рачунима ваше државе за које је заинтересован Запад. Санкције су укинуте тек после октобра 2000, али су вам, заузврат, уништене све националне банке и комплетна привреда.

Србија је преко десет година трпела санкције. После четврт века, могуће је сагледати последице, разлоге и циљеве. Наравно, санкције су биле усмерене директно против српског народа и државе. Циљ Запада је био да ослаби Србију и у ратовима који су тих година буктали у Хрватској и БиХ, где је највише страдао српски народ, а затим да у Србију свали преко 750.000 избеглица са јужнословенских простора, свих нација. У Србију су бежали и многи људи других националности, јер им је она заиста пружала уточиште, у границама својих моћи. Али то би тешко могле да издрже и много јаче и богатије земље.

Циљ Запада је био и да, после дуго година санкција, несреће и ратова, у народу изазове опште незадовољство и да сам народ свргне Милошевића. Међутим, реакција је била сасвим обрнута. Око Милошевића и у народу сви су били јединствени, поготову те најтеже године, 1999, што је Запад забезекнуто и осветољубиво посматрао. Нису САД и НАТО могли да прогутају српски национални *инат*. Знате, у речницима страних речи нема превода за *инат*! Постоје западњачка документа, њихове преписке и планови, где се види да су САД и НАТО били убеђени да ће, „после само два дана бомбардовања СРЈ, испрепадани и огорчени Срби сами скинути Милошевића”. Запад је потценио Србе.

На крају је Запад директно финансирао и организовао опозицију, кључне протагонисте убацио и водио споља, режирајући „демократски октобар” у Београду, када је свргнут Милошевић.

ОСВЕТА МОНСТРУМА

До каквих сте података дошли истражујући последице санкција против Срба?

Биле су то најтеже санкције у току целе историје УН. Чак ни Јужноафричка Република, ни Либија, ни Ирак нису доживели такву тоталну политичку и економску изолацију као нова Југославија. Санкције Југославији нису укинуте ни дан данас, што доказује да су од почетка имале политички карактер, те да им је циљ слабљење Срба у процесу распада СФРЈ. Србија је била под санкцијама 1.584 дана. Оне су укидане постепено, уз стално истицање нових услова. Септембра 1994, у Резолуцији 943, санкције су делимично суспендоване „на почетни период од 100 дана”, уколико се потврди да власти СРЈ „ефикасно испуњавају своју одлуку о затварању границе између Савезне Републике Југославије и Републике Босне и Херцеговине”. А 12. јануара 1995, задовољан ефикасношћу затворених граница, СБ је Резолуцијом 970 продужио делимичну суспензију санкција за још 100 дана. Петог јула, након испуњења захтева да „се прекину међународне линије преноса електроенергије између СРЈ и области Републике Босне и Херцеговине које контролишу босански Срби”, суспензија санкција је продужена до 18. септембра. Резолуцијом 1022 од 22. новембра 1995. суспендоване су санкције на неодређено време, уз један услов: СРЈ је морала да потпише Мировни уговор „на дан који ће за то одредити Контактна група”. Октобра 1996. Савет безбедности УН је укинуо санкције, мада и овог пута не у потпуности. Све до 2000. године, па и касније, остали су замрзнути рачуни у страним банкама, док се бивше републике не договоре о међусобној расподели средстава и дугова!

Дубока економска криза у Југославији била је последица санкција. Директна штета од санкција само за једну годину њиховог трајања процењује се на 10 милијарди долара, за три године преко 45 милијарди долара, а до 2011. ова се штета повећала до 147,3 милијарде долара. Према националном дохотку по глави становника, СРЈ као развијена европска земља се нагло приближавала нивоу слабо развијених земаља Азије и Африке. Због недостатка сировина, резервних делова, тржишта за пласман робе, прекида инвестиција, дефинитивно су се зауставили или су прешли на минимални режим рада хиљаде предузећа, више од 900.000 радника је било упућено на принудни одмор. Број незапослених у јануару 1994. је износио 760.000. Од 1992. до 1994. из земље је отишло 370 научника и стручњака високе квалификације (40 одсто њих је млађе од 40 година, 40 одсто су доктори и магистри). У акушерско-гинеколошкој клиници „Народни фронт” 1989. је умрло два одсто новорођенчади, а 1994 чак 15 одсто. Свако друго дете је било неухрањено. У 1989. од 100 деце која су била смештена у болницу умирало је 1,45, а 1993. године 2,07 детета. Причали су ми да је директор дечје клинике у Београду послао писмо Бутросу Галију у коме је навео да на операцију срца чека 55 малишана, а болница има лекова и препарата само за петоро. Молио је генералног секретара УН да сам одабере са списка ону децу која ће да преживе. Одговор никад није стигао.

Морталитет од неизлечивих болести је порастао за 8 одсто, mortalитет у старијем узрасту био је 1992. повећан у односу на 1986. за чак 501 одсто! Померила се граница за појаву инфаркта од 56 на 46 година! Број смртних случајева због инфективних болести порастао је 1992. у поређењу са 1989. за 178 одсто! Током прве године санкција mortalитет код старијих повећао се шест пута у поређењу са 1986! У истом периоду број убистава је порастао за 49, а самоубистава за 22,8 одсто. У просеку, свака два дана се у Београду дешавало једно самоубиство.

ЛОНДОНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА МОДЕЛ ПОДВАЛЕ

Недавно су у Црној Гори научни скуп организовали Институт за упоредно право, Митрополија црногорско-приморска, Центар за проучавање религије и верску толеранцију. Били сте, и тамо, један од најзапаженијих излагача?

Изабрала сам тему о Међународној лондонској конференцији августа 1992. Она је занимљива зато што је јој једини прави циљ био: осудити Србију и Црну Гору! Били су присутни представници преко 30 земаља, председавао је британски премијер. Отварајући скуп, Џон Мејџор је изложио суморну слику судбине Србије, која је већ била под санкцијама УН. Енглези и представници западних сила су унапред припремили документа и тражили да их представници Србије и Црне Горе потпишу. Међутим, српска делегација, Ћосић и Милошевић, томе се супротставила и хтела је да напусти скуп. Нико их није могао наговорити да остану, чак ни представници Русије, попут Виталија Чуркина. Срби су поставили услов: могу да се врате на конференцију, само ако столови буду чисти, без подметнутих папира и докумената. Српска делегација је тада предочила Бутросу Галију да неће учествовати на конференцији на којој треба да осуђују свој народ и државу. Организатори су тада обећали српској страни да нико неће помињати никакво осуђивање, нити наметати унапред припремљена документа, само траже од Срба да буду присутни. И тако се српска делегација појавила у сали. Завршну реч је рекао Бутрос Гали и сви су се разишли. Међутим, све оне унапред припремљене и подметнуте документе Енглези су проследили у међународне организације и медије, тврдећи да су Срби то потписали! Енглеска конференција је историјска подвала српском народу, и не први пут у историји. Чак су се и у Савету безбедности УН појавили документи који су се заснивали на такозваним лондонским документима. Једна од главних теза била је да се са Србима не може разговарати, јер они не поштују оно што су потписали.

Моја намера је да покажем како се то дешавало у оквиру међународних организација и шта значи имитација међународног права у одсуству стварног међународног права. Желела сам да се не забораве и не заташкавају преваре у међународној политици, кроз које је Србија пролазила у најтежим временима своје савремене историје, деведесетих година. Те међународне комисије и Контакт група, све је то велика подвала.

НАДА ЗА НОРМАЛАН СВЕТ

Како коментаришете војно учешће Русије у Сирији?

Први пут после неколико деценија, Русија је успела да направи неку равнотежу у свету, пре свега у међународним односима. Успела је да међународно право бар мало врати на колосек истине и заштите права свих држава, поготову потлачених и ратом опустошених народа. У последњих пола века САД, касније и њена војна машинерија НАТО, сејали су смрт и уништење у десетинама држава по свету. Ви Срби, на жалост, одлично знате како изгледа бити у канџама те светске силе смрти и таме. Срећом, Русија показује да време такве силе, страха и понижења пролази. Да стиже ново време, где ће Русија, Кина, Индија, Бразил, и друге земље које су за мир у човечанству, имати непобедиво упориште. Било је крајње време да се то деси. Руски војни врх и председник Путин, сигурна сам, студиозно су анализирали појаву такозване Исламске државе и активности њеног познатог оснивача. Русији је несумњиво потпуно познат план деловања те исламске терористичке организације. Питање је до које границе ће финансијери Исламске државе смети да иду и када би на ред дошла Русија. Препустити да Сирију прогута овај рат значило би отворити рат за цело човечанство.

Са друге стране, Москва покушава да заустави антиправну делатност Вашингтона и у томе снажним коракром иде напред. Ако упоредите говоре Путина и Обама недавно у Савету безбедности УН, јасно вам је чија је реторика ратнохушкачка, а чија миротворачка. Путин је говорио о искреној жељи да се у свету успоставе мир, праведност и равнотежа. Понудио је и мере за заустављање те неравнотеже, тог покушаја угрожавања човечанства. Обама је, пак, своју реторику усмерио на нове ратове, још веће војно јачање САД и задатке које у томе Америка има.

Расплет? Решена?

Када се сагледа укупна ситуација, амбиције Америке јесу да по сваку цену (за)влада светом. По сваку цену. Сирија може да очекује помоћ Русије, и не само ње, како би се вратио мир у старе арапске државе и народе. Сетимо се само са колико лукавства и цинизма Америка годинама планира и изводи операције на тлу Србије, почев од „помоћи у помирењу” до изградње „Бондстила”, базе због које је Србији отета цела њена јужна покрајина, њена света земља и колевка. Сетимо се како је изведен удар у октобру 2000. године, погледајмо како су инсталиране марионетске западне политичке партије, како

функционишу разне антисрпске невладине организације, како Србију касапе и понижавају, колико јој је тешко да остане на мапи Балкана као независна и озбиљна држава. Тако је и свима осталима који дођу под удар, некима можда и теже. Због тога је толико важно за целу планету што се опет појавила снага која је ужасима американизма и униполарног глобализма рекла: „Не може!” Снага која иза тих речи може да стане свим неопходним средствима. <

Српски Пијемонт

– Сигурна сам да Република Српска, упркос свему чему је изложена, може да опстане као самостална и стабилна држава, па и да буде она здрава кохезиона сила око које ће се окупити растурене српске земље. Шта је битно за власт да би имала ујединитељску снагу? Частан однос према свом народу. Тога у Србији сада, на жалост, нема.

Морате мислити о својој целини, ујединити свој расцепкани културни простор, увезати економски систем, учврстити искрена савезништва, склонити у страну удворице западних сила. Морате одбранити принципе на којима почивате, вратити нагон самоодржања. Уз све своје слабости и ограничења, једина таква личност патриотске оријентације, са државничким визијама, у овом тренутку је Милорад Додик, председник Републике Српске.

Македонска драма, следећи чин

– Македонија је нестабилна држава, са тешким кризним тачкама и зонама. Још увек нема чак ни свог имена. (Грчка је, разуме се, против назива Македонија, и то додатно усложњава положај ове словенске државе.) На несигурним ногама је и у односима са суседима, и у међународној политици, и у властитом идентитету. Македонци су разједињени и поред тешких околности, и поред растуће претње од стране Албанаца. Сетимо се албанског покушаја, прошлог пролећа, да се оружано свргне македонска власт. Наоружани и припремљени, они су били кренули на Скопље. Постоје јасни показатељи да се Албанци спремају за нову војну кризу у Македонији и да рачунају на оружану подршку оних терориста који се крећу у колонама са арапским избеглицама. Незавидна укупна политичка клима, пропаст економије, притисци споља, несугласице унутар политичких партија, сведоче да Македонију чекају тешка времена.

(Рирајтинг и опрема: „Нација Прес“)

Објављено: четвртак, 25. фебруар 2016, 12:49h